

# NAVĀ½DY -OVĀ•...

PondĀĪĀ-, 27 duben 2015

V mnoha dopisech, které dostávám od paní a dívek, je jasný podtón osobního podceĀování, velmi nízké sebedĀvĀry. Kolikrát si Ā™íkám, jak taková prima Ā¾enská mĀĀ¾e sama sobĀ, tak kazit Ā¾ivot&hellip; Ale ono je to zaseté nejen v nás, ale hluboko v na&scaron;ich pĀ™edchozích pĀ™ibuzných. Nejsme svoje, jsme jen pĀ™ívaĀ¾ek, pĀ™ílepek muĀ¾e. Hloupost Mnohé si neumí pĀ™edstavit Ā¾ivot bez muĀ¾e. Ale není v tom ani tak touha nĀkoho milovat, nĀkým být milována, j spí&scaron; pĀ™ání mít nĀkoho &bdquo;nadĀ™ízeného&ldquo;, komu budou patĀ™it, kdo je bude chránit. PĀ™itom málokter ve skuteĀnosti v dĀtství zaĀ¾ila &ndash; málokterou tatínek uznával, dával jí najevo, jak ji má rád&hellip; VĀt&scaron;ina naopak uĀ¾ v raném dĀtství sledovala, jak se maminka Āi babiĀka svým partnerĀm snaĀ¾í co nejvíce vyhovĀt, jít z cesty nemají náladu, omlouvat jejich chování&hellip; Ano, tohle snad bylo pochopitelné v dobách, kdy muĀ¾i byli výhradní Ā¾ivitelé rodin, kdy jsme nemĀly pĀ™ístup ke vzdĀlání, k výbĀru zamĀstnání. Ale dnes? BohuĀ¾el, i kdyĀ¾ se prosazují r naĀ™ízení o &bdquo;nutnosti urĀtího procenta Ā¾en&ldquo; v nejrĀznĀj&scaron;ich oborech, pokud to bude nĀco, co je n naĀ™ízovat, nebude to normální. SamozĀ™ejmĀ, Ā¾e je hloupost, chtít, aby Ā¾eny dĀlaly v&scaron;echno, co muĀ¾i, za ka cenu &ndash; vzpomeĀte, jak kdysi v SSSR byly vyzdvihovány Ā¾eny - svĀĀky, hornice a co já vím, jaká nejtĀĀ¾&scaron; povolání najednou vykonávaly. PochopitelnĀ, kdyĀ¾ to nĀkterou baví, proĀne, ale zas za kaĀ¾dou cenu? Protipólem je dodnes v celém svĀtĀ rozdíl v odmĀĀování za vykonanou práci &ndash; Ā¾en, muĀ¾Ā. I kdyĀ¾ se o tom pí&scaron;e, nejrĀznĀj&scaron;í instituce se snaĀ¾í tím zabývat, je stále plno pĀ™ípadĀ, kdyĀ¾ jinou sumu za stejnou práci bere Ā¾ena muĀ¾a. Tohle podceĀování, nebo nedoceĀování, je v&scaron;ak zavrtané hluboko v mnoha z nás. A je to pĀ™íĀinou i m vztahových prĀ&scaron;vihĀ. Mnohé nyní ne&scaron;Āšťné a nespokojené Ā¾enské by v takové situaci nebyly, kdyby se vĀas dokázaly (a hlavnĀ nebály) samy za sebe postavit, postavit se za dceru, za vnuĀku. A protoĀ¾e nejlep&scaron;í je konkrétní pĀ™íklad, tady jeden je: Mám tento pocit v sobĀ, tak hluboce zakoĀ™enĀný, Ā¾e je pro mĀ bojem kaĀ¾dý de svoji dobrou náladu, pocit &scaron;tĀstí a spokojenosti. Já jsem totiĀ¾ je&scaron;tĀ partnera pro sebe nena&scaron;la. Ano, mĀla jsem jich nĀkolik, ale teĀ momentĀnĀ jsem sama a kdo ví, jak dlouho je&scaron;tĀ budu. VlastnĀ nejsem sama. Mám dĀti, kamarády, &scaron;ir&scaron;í rodinu. PoĀ™ád se v mém Ā¾ivotĀ nĀco dobrého a pozitivního dĀje, ale i tak vykĀ™esat ze sebe kaĀ¾dý den dobrý pocit, je kolikrát nad mé síly. A tímto svým sebedĀováním a pocitem, Ā¾e bez partnera nejsem plnohodnotná, mi Ā¾ivot utíká mezi prsty. Tedy utíkal a upĀ™ímnĀ, poĀ™ád má mé my&scaron;lení tendenci vracet se k zabĀhlému a vyzkou&scaron;enému, i kdyĀ¾ vlastnĀ velmi ne&scaron;Āšťnému. Zcela vĀdomĀ se snaĀ¾ím sama se sebou dobrá pĀ™ítelkynĀ a nedĀlat si vĀci, které si pĀ™ítelkynĀ nedĀlají. Tedy netrápit se hloupým podceĀováním výĀitkami svĀdomí a pocitem viny. Jsem dobrá a nejlep&scaron;í tak jak jsem a právĀ teĀ &ndash; i kdyĀ¾ bez chlapa... Ale je to dĀsnĀ tĀĀ¾é. JAK JSTE NA TOM VY? Jaký máte názor na tenhle tĀĀký boj proti zabĀhnutým konvencím? d@n